

קבלת שבת

שנה ארבע עשרה - עלון ז' שבועי ■ מופץ ב-15,000 עותקים בארץ ובעולם

אחרי-מות - קדושים

העלון יוצא במהדורה מקוונת בלבד. מי שיכול להפיץ - יבורך!

בשלב שלאחר מכן, בעשרת ימי תשובה, יוצאים גם הבינונים לפני המלך, שבים בתשובה לפניו, ובכך משככים עוד את כעסו. ואז מגיע יום הכיפורים, שבו צמים ומתוודים אף הרשעים הגמורים. מתרצה המלך ברחמים ומתפייס לכפר על עמו ישראל מכל חטאותיהם. כאן עלינו לשוב אל המשל שבו פתחנו. כדי לפייס עוד יותר את המלך, מביאים לו ראשי המדינה דורון ומתנות, אולם לא רק למלך בלבד, אלא גם דורון נאה ל...מלשין. וכך הם מסבירים זאת בפניו: הלא אתה הוא זה שזיכית אותנו בכבוד הגדול שבביקור המלך אצלנו, שהרי לולי הלשנת והסתת אותנו כנגדנו - לא היה המלך בא לכאן ולא היינו זוכים לראותו. על זכות זאת, אנו מבקשים לגמול לך בתודה ובדורון!

ואף אנו לולי קיטר הגיטרא אחרא, לא זכינו ליום הקדוש יום הכיפורים, שבו נכנס הכהן לפני ולפנים כדי לכפר על עוונותינו, ועל כן אנו משגרים את השעיר לעזאזל כדורון למלשין, לסיטרא אחרא, כאומרים אנו לו: תודה לך רק בזכותך זכינו לראות את פני המלך ולהסתופף בצילו! (כמוצא שלל רב)

וְהִדַּרְתָּ פְּנֵי זֶקֶן וְיִרְאַת מַאֲלָקֶיךָ אֲנִי ה' (יט, לב).

שנינו בגמרא בקידושין (דף לג:): "מנין לזקן שלא יטריח, תלמוד לומר: 'והדרת פני זקן' (זה שקנה חכמה) ויראת מאלוקיך". אמר אביי, ואם יקיף (ויסבב בדרך אחרת שלא יעבור לפני הציבור) יאריך ימים".

נהגו וספר התורה פתוח בשעת ברכת התורה, והנהיגים לגוללו פותחים אותו לקראת סוף הברכה, כדי שלא להטריח הציבור להמתין עד פתיחתו (או"ח קלט, ד). כמה שניות אורך לפתוח את הספר?! - וזה כבר "טירחא דציבורא" בשניות ספורות אלו! (וע"ע בשו"ע שהקדיש סימן שלם [או"ח, קמח] למניעת טורח ציבור בכדי הסרת המפה לאחר הקריאה בס"ת. וע"ע בכלבו [סי' מ'] לגבי אי אמירת "ובא לציין" בשבת מהטעם הנ"ל).

ואם הטרחת ציבור כה מועטת אסורה, מה יענו המטריחים להמתין עליהם עידן ועידנים? אה, הם מזכי הרבים. מצאו מדרש מפורש (במ"ד טו, יז) שאם מהדרים פני זקן זוכים לברכת "ויראת מאלוקיך". ממש רווח מכל צד. ומובן ש"לפום צערא אגרא", ככל שהם מצערים את הקהל יותר כך רב שכרו.

סיפר מגיד המישרים הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל: כמדומני שבענין זה, נתקלתי בגדול מזכה הרבים בדורנו. וכך היה מעשה - **הוזמנתי לחתונה, וצינו אין ספור פעמים שהחופה תהיה לפני השקיעה.** היו להם נימוקים לכך, והבהירם לכל המוזמנים. הכלל, כולם נאספו ובאו, וראש הישיבה מסדר הקידושין איננו מתקשרים ואינו זמין. טירחא דציבורא, וצום בני הזוג, ועוגמת נפש והקפדה, אבל מה זה יעזור.

אחרי השקיעה? זמן רבינו תם הגיע, הידור באיחור לכל הדעות והשיטות. לאחר שהערה של המתנה, הואיל הוא בטובו להגיע, מפזר חיוכים לכל צד. היה לי מה לומר לו, אבל חיוכיתו עד לאחר החופה, שלא לעכב עוד יותר. אמרתי: "ילמדנו רבנו, יאיר עיני בפשט בגמרא".

"נשמע", נאות ברוחב לב. הרי הוא כבן עזאי בשוקי טבריה, מוכן ומזומן להאיר עיני!

אמרתי: "הגמרא בסוכה מספרת (דף כח). ששמונים תלמידים היו לו להלל הזקן, מהם שראויים שתשרה עליהם שכינה כמשה רבינו, ומהם שיכולים להעמיד חמה ברקיע כיהושע בן נון.

ויש להבין: מילא השראת שכינה, מדרגה היא, אשרי המגיע אליה. אבל העמדת חמה, לשם מה? כשנלחמים וצריך, נעשה ליהושע נס. אבל לציין זאת כמדרגתו של יהושע בן נון, אמתמה!"

הקדיר מצחו, והסכים: "אכן, צריך הסבר..."

אמרתי: "מחובתו של מר להמציאו. כי עד היום היה לי הסבר, ובגללו הופרך..."

תמה, והסברתי: "הרי משה רבינו לא יצא מאהלו. מי סידר איפוא קידושין לצאצאי שישים ריבוא מישראל, הלא היו עשרות ומאות חופות ליום!"

שלא את יהושע במקומו. אבל איך יספיק יהושע לסדר קידושין לכולם לפני השקיעה? אין ברירה, חייבים להעמיד חמה ברקיע עד שיערכו כל החופות..."

חייך, והסכים: "רעיון טוב..."

אמרתי: "כן, כך חשבתי גם אני, עד היום. אבל כשאני רואה שגם כשקובעים לפני השקיעה אפשר להגיע בלילה, חוזרת השאלה למקומה, וכבודו חייב עליה תשובה..."

"אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני ה' וימתו" (טז, א).

פירש בספר 'הדרש והעיון': דהנה מדוע נאמר בפסוק "בני אהרן", פשיטא שהם בניו!

אלא, פירש הזוהר הקד', שרמז הכתוב שבני אהרן היו עדיין ברשות אביהם, והיינו למטה מגיל עשרים. אמנם לכאורה - קשה לפי"ז, כיצד נדב ואביהוא נענשו, והרי אין בי"ד של מעלה מענישים למטה מגיל עשרים.

אלא, הנה הגמרא במסכת ברכות (לא:), אומרת, ששמואל הנביא היה צריך להתחייב מיתה, על שהורה הלכה בפני רבו - עלי הכהן. וקשה - שהרי היה שמואל הנביא רק בגיל שנתיים, ואין בי"ד של מעלה מענישים לפני גיל עשרים.

אלא פירש רבינו יחזקאל נדא זצ"ל, הצ"ח (שם) - כיון ששמואל היה פיקח ובר דעת וגדול בחוכמה, א"כ בי"ד של מעלה מענישים גם לפני גיל עשרים. וא"כ, הוא הדין אצל נדב ואביהוא שהיו גדולים בתורה, כמו שאמר משה רבינו לאהרון, לכן נענשו לפני גיל עשרים.

וזהו שאמר הפסוק: "אחרי מות שני בני אהרון וגו'"; ואם תשאל מדוע נענשו, והרי היו לפני גיל עשרים, ע"ז מתרץ הפסוק "בקורבתם לפני ה' ", שהיו גדולים בחכמה ובדעת ובמדרגה - לפני ה', לכן "וימתו".

(נפלאות מתורתך - אדרי)

"לְשַׁלַּח אֹתוֹ לְעִזְאֵזֶל הַמִּדְבָּרָה" (טז, י).

מובא בספרי קדמונים, כי השעיר לעזאזל הוא מעין דורון שמשלחים לסיטרא אחרא. ועל כך יש לתמוה: על מה ולמה מגיע לו דורון זה.

באחת מדרשותיו, ביאר זאת הגאון בעל 'חתם סופר' במשל נפלא:

אחת ממדינות המלך מרדה פעם כנגדו. מן הנסיון יודעים אנו כיצד מתנהל בדרך כלל מרד שכזה: המון העם הזועם פורץ למשרדי הממשלה ועורך בהם פוגרום, משליך את הרהיטים, בוזז את הנמצא בהם ולאחר מכן מעלה את המשרדים באש. לעומת זאת, הסוחרים האמידים, בני המעמד הגבוה יותר, אינם מתפרעים יחד עם האספסוף, שכן זהירים הם יותר, אולם הם שמחים במרד שפרץ, מתוך תקווה שהשלטון החדש יקל מעליהם את נטל המיסים, ועל כן מעודדים הם את המתפרעים ונותנים גיבוי למעשיהם. ויש גם קבוצה שלישית, גבוהה יותר: אלו השרים וראשי הציבור, שנמנעים אף הם ממתן הגיבוי, אך מאידך אינם נוקטים בפעולות לדיכוי המרד, ובכך בעצם מעניקים לו הסכמה בשתיקה. ההמון המתפרע רואה את שתיקתם ומבין כי ליבם עם המורדים.

וכמו תמיד נמצא גם המלשין, שרץ במהירות לארמון המלך, ואוכל קורצא בפניו: מרדו בך בני מדינה פלוגנית, הוא לוחש באוזניו. המלך זועם, ומיד יוצא לדכא את המרד, בראש כח צבאי גדול ומאיים. השמועה על הצבא המתקרב מגיעה לעיר, ההתפרעויות נפסקות כמעט לגמרי, וכאשר מגיע המלך בראש קלגסיו, יוצאים לקראתו השרים וראשי המדינה ומקבלים אותו בכבוד גדול, לאמר: מלכנו אתה. כאשר שומע המלך את דבריהם, נרגע מעט מזעמו, וגם המלשין שבא עימו, לא יכול למצוא כל דופי בראשי המדינה, שהרי נשבעו זה עתה אמונים למלך.

בשלב הזה פונה המלך ונכנס בשער העיר. כאן ממתניים לו בני המעמד הגבוה, סוחרי העיר ועשיריה, שהופכים את עורם ולנוכח המצב החדש משתחוים אפיים ארצה למלך ומצהירים חגיגת על נאמנותם כלפיו. המלך רואה כי טוב, וחמתו שוככת. "המצב איננו דומה למה שסיפרת לי", הוא אומר למלשין, שממהר להתגונן באמצעות תיאורים צבעוניים של הפוגרום הנורא שערך האספסוף במשרדי הממשלה המקומיים. המלך שומע, פניו שוב מרצינות, והוא פוקד: תיערך חקירה, יימצאו האחראים להתפרעות מקרב האספסוף, אלו יבואו למשפט פומבי וייענשו בכל חומרת הדין! אולם אז באים לפני המלך ראשי האספסוף, מפילים את עצמם לרגלו ומתחננים כי ימחול ויסלח להם, כי ניחמו על משובתם ומעתה - כך הם מצהירים חגיגת - לא יהיו אנמינים מהם למלך ולשלטונו.

המלך, שכבר הספיק להירגע קודם לכן, מוחל להם וחונן אותם. והנמשל - **אמר 'חתם סופר'** - כזה הוא: עוד לפני ראש השנה כבר יוצאים ראשי הציבור, צדיקי ישראל, לקראת המלך ומתענים. בכך מפייסים הם את המלך, שנוכח לדעת כי לא כל הדור רשעים הם.

סיפור מגיד המישרים, הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל:
באחד מביקורי במכסיקו להתרים למוסדות תורה, באה לפני אישה בוכיה. סיפרה שנישאה לגוי, רחמנא לצלן, ובנה יהודי על פי ההלכה. אמרה לו שהוא יהודי, הביאה אותו לבית הכנסת לימים הנוראים, וכעת הוא עומד לשאת גויה. והיא, אנא היא באה, לא תוכל לשאת זאת. קשה לומר שהבנתי אותה, לשיטתה. הוא רוצה לעשות מה שאת עשית, איך תסבירי לו שאסור. אבל זו בדיק הנקודה, היא לא יכולה להסביר, ביקשה שאני אעשה זאת.

לומר שחשבתי שיש שמץ של סיכוי? לא אוכל. אבל כבר אמר רבי ישראל מסלנט זצ"ל, שהחובה עלינו לעשות, ולא לפעול. ביקשתי אפוא שתתקשר לבנה ותאמר שיש פה איזה רב מאריך ישראל שרוצה לבוא ולבקש תרומה עבור ישיבה. אחרת, חששתי, לא ירצה לראותני.

נסעתי, והנסיעה ארכה כשלושת רבעי שעה. קבלני יפה, ותרם בנדיבות. אבל זו הרי היתה רק האמתלא. אמרתי: אמא שלך דיברה איתי. אתה יודע שהיא שבורה ורוצצה, אבל זה ענין שבינך לבניה, אל לי להתערב בזה. אני מביע דעה בתור רב, מהמבט של התורה והיהדות.

חשוב, שאתה חוליה לשרשרת בת למעלה ממאה חוליות!
 דע לך, מימות אברהם יצחק ויעקב, ודאי שמעת עליהם, ממתן תורה, נמשכת השלשלת. דור אחר דור היא נְטוּיָה, עד ביאת המשיח בקרוב. אם תישא גויה, אתה מנתק אותה! אתה חוטא למאה דורות!" שמע. לא ראיתי שהתרשם.

אמרתי: אספר לך סיפור, ותחליט. אתה יודע, אני כמו מוכר כובעים: הבע מוצא חן בעיניך, הדונמה נראית לך, המידה מתאימה לך, תקנה. אם לאו, אל תקנה...
סיפר לי הרבי מקופיטשניץ זצ"ל, מארצות הברית, מאדמו"ר בית רוזין: הגעתי לארה"ב כפליט, בראשית המלחמה. נמלטתי מאוסטריה הכבושה, ממש בדקה האחרונה. הגעתי כפליט, לא ידעתי אנגלית. יסדתי בית מדרש והתפללו בו יהודים שפְּמָהוּ לבית העתיק, לניחוחות מורשת אבותיהם.
יום אחד באה אישה בוכיה. סיפרה שהיא אלמנה, מתמודדת לבדה עם קשיי הקיום וכל נחמתה היא בבנה יחידה, אין לה מלבדו איש בעולם. ועכשיו, עכשיו עומד הוא לשאת גויה לאשה. עולמה חרב עליה

בשנית, אבל כל תחנוניה נפלו על אזניים ערלות. בנה סבור שארוסתו היא נערה נפלאה ותהיה כלה מסורה והם עוד ישיעוהו רוב נחת, עוד תראה. בטוח שאמו שבויה בסבך דעות קדומות, ומבקשת להפיר את אושרו. בצר לה, באה אל הרבי. שהרבי ידבר עם בנה, וישנה את דעתו...
 הסביר לה הרבי שאין סיכוי. הוא אינו שולט באנגלית, והבחור כמעט ואינו מבין אידיש, ומה לו ולרבי. הן יודע הוא שהיהדות מתנגדת לצעדו, והיהדות אינה מחיבת אותו. אמרי לי, תפילין הוא מניח? לא. שבת הוא שומר? לא. אז מדוע את סבורה שאשכנעו.

שמעה, ומעין דמעוניה נפרץ, גלשו כאשד והמסו את הלב. טוב, תביאי אותו, ננסה. הבחור הגיע, שחצן ומתריס. אמו אמרה לו לבוא, ובא. אבל שהרבי לא יחשוב שדעתו תשתנה. נהדוך הוא בהחלטתו לשאת את הנערה.
 אמר לו הרבי: הרגע, איני אוסר עליך ואיני מנסה לשכנע אותך, הרשה לי רק לספר לך סיפור שארע עימי. תשמע, ותחליט.

הבחור התיישב. חשדנותו לא פגה, אבל התרופפה מעט. סיפר הרבי, שבתקופה לפני המלחמה התגורר בווינה, בירת אוסטריה. הגרמנים השתלטו על המדינה ב"אנשלוס" הידוע, האיחוד בין שתי האומות הדוברות גרמנית, והחלה העוינות והתעללות ביהודים. "בליל הבדולח", ליל הפרעות הזכור לשמצה, נשרפו מאות בתי כנסת וקלגסי הגסטאפו התדפקו על דלתו, אסרוהו באישון ליל והשליכוהו למרתפי הבולשת האכזרית. עיניו הסתגלו לאפלולית, וזיהו שתי קבוצות שהתנגדו במרתף רחב הידיים. בצד האחד גנחו יהודים מוכים וחבולים, זבי דם ושבורי צאבעות וגפיים. אלו שעברו את מסכת החקירות, ההשפלות והעניות. בצד השני הצטופפו יהודים נפחדים ומבוהלים, אלו שממתנינים לתורם בלב הולם... הצטרף אליהם.

לידו עמד יהודי מגולה, גלוי ראש, ודפק ראשו בקיר. הן, הן, נראה היה, שדעתו השתבשה. הרבי הזדעזע. פנה אליו בקול רך, אבהי: "מה אתה עושה?" אין תשובה. רק חבטות עמומות: הן, הן, הן. אחז בידו בעדינות: "חדל, יהיה טוב, געבור את זה..." הלה הביט בו בעיניים בוערות באש זעור: "לא מגיע לי לעבור את זה, לא מגיע לי לחיות..."
 "את זה תשאיר להקב"ה להחליט. אנו מצוים לשמור על חיינו..."

"לא, אני יודע. לא מגיע לי לחיות" יבב האיש.
 "מדוע אתה חושב כך", שאלו הרבי.

פתח האיש וסיפר, שהוריו הגרו מגליציה לאוסטריה מזוהק פרנסתם. הם היו יראים ושלמים, ואלו הוא התרחק מדרכם ופרק עול תורה ומצוות. סבלו, והבליגו. אבל משהודיעם שהוא עומד לשאת נוכריה לאישה, הודיעו שזה הגבול, מבחינתם. הוא מתנתק בכך מהיהדות, ומתנתק גם מהם. לעג ואמר שהם שבוים בדעות קדומות, שהם מנסים למנוע ממנו את אושרו. דבריו נפלו על אזניים ערלות, והם ישבו עליו "שבעה". אתה יודע מה זה?

הבחור הנהן בראשו, היה מרותק. טוב, בז להוריו וריחם על אופקם הצר. הם בסך הכל מאמללים את עצמם, והוא ימצא את אושרו עימה. עשרים שנה הוא חי איתה.

"עשרים שנה, רבי! הורי מתו ביגונם, ואני בזתי להם. ועכשיו השתלטו הגרמנים על אוסטריה ופרסמו את חוקי הגזע. אסור ליהודי לשאת גויה ואסור ליהודיה להינשא לגוי. אבל איש לא ידע שאני יהודי. עשרים שנה שלא דרכתי בבית הכנסת, גם לא ביום כיפור, רבי! ואמט, אמט היא פתנה לשלטונות והצמיחה שאני יהודי. השליכו אותי למרתפי הגסטאפו, והעבירו לבעלותה את ביתנו המשותף ואת חשבון הבנק. יאמר לי הרבי, האם מגיע לי לחיות!"

הרבי התייפה כשזכור וציטט, האשה התייפחה כששמעה, והבחור קפץ מן הכיסא ודיגל לפתח החדר. שם ידו על המזוזה ונשבע שהוא עוזב את הנערה!
 האמת, גם העיניים שלי דמעו, והעיניים של הבחור, ושל אימו, ושל המתורגמן.

"מה הרב רוצה שאעשה", שאל הבחור.
 אמרתי: "בקהילה מתקיים שיעור תורה פעמיים בשבוע. אני רוצה שתשתתף בו".
 במקום טלפנו אל הרב, ארגנו את ההשתתפות, וברכתיו בחום.

כפעם הבאה שהגעתי, כבר היה נשוי ליהודיה!
 ואני חושב לעצמי: אילו הרבי מקופיטשניץ היה מסרב לשיחה, כי מה בידו לעשות, אין סיכוי שישכנעו. אילו אני הייתי מסרב, כי אין טעם לנסוע שלושת רבעי שעה לפגוש בחור זר ולשנות החלטתו בפגישה אחת! (הוגדת - ויקרא)

פנייה לשבת בענייני הלכה ואגדה

לקנות הרבה מוצרי מזון בגלל חשש ל-סָגָר, נחשב לחסרון באמונה?

מובא בגמרא בסוטה (מה סו"ב), רבי אליעזר הגדול אומר, מי שיש לו פת בסלו (לצורך יום אחד בלבד), ואומר 'מה אוכל למחר', אינו אל מוקטני אמנו'.
 ויש לדון, באדם שעורך קניות במכולת וכד', ומעוניין לקנות כמות גדולה של מוצרים מסוג מסויים, שהנהלת המכולת החליטה להוריד את מחירו, האם יש בזה חיסרון באמונה. כמובן, באדם שמעוניין לקנות הרבה בכדי שלא יצטרך לילך כמה פעמים בשבוע לקניות, או מחמת צפי לחסרון וכד'.

והנה, בשו"ת לב חיים (ח"ב, סי' קג) להגאון רבי חיים פלאגי זצ"ל, הקשה על הגמ' הנ"ל מהגמ' במנחות (קד:), שאומרת שמי שסומך על האופה, ואינו לוקח תבואה לביטו שתהיה לו מזומנת בכל עת שירצה, נחשב הדבר לקללה, ודורשת ע"ז הגמ' את הפס' "ולא תאמין בחייו". וצריך ליישב את ב' הסוגיות.

ויתירה מזו: במגן אברהם (קנז, ג) הביא בשם הוזהר הקד' (פר' בשלה, ח"ב דף סב), שם מבואר ש'אדם לא יבשל מן יום זה ליום אחר, וזה מה שכתוב 'ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו' דוקא, והובא במשנה ברורה (סק"ד), שביאר הטעם בזה כדי שייבקש בכל יום על מזונותיו וע"כ תהיה ברכה בעולם. וע"ע במחצית השקל (שם) שהביא מרבינו האריז"ל שהיה נזהר שלא לקנות מאכל מהיום למחר.

וכתב ליישב הגמ' פלאגי זצ"ל, שמכח קושיה זו, יש לחלק בין קנייה, לאפיה ובישול וכד': שלענין קנייה, יש לו ליקח תבואה שתספיק לו לכל השנה, כדברי הגמ' במנחות, כדי שיהיה מצוי בביתו ולא יצטרך לטרוח ולילך לשוק בכל יום, משא"כ לענין אפיה יהיה רק מה שצריך לו ליום זה, וכמו שמדויק בפסוק שעוסק במן "את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשל", שדוקא משום שיום המחרת הוא שבת, הותר מערב שבת לאפות ולבשל ליום מחר, אך בסתם כך, לא. והוסיף לדקדק בדברי משלשן הוזהר, ע"ש [ונבססות, יסוד החילוק הוא, שלאפות כל יום אפשר בקלות, כי התנור מזומן וכו', אך בללכת ולקנות בכל יום יש טירחה גדולה יותר].
 והביא עוד, ששמע על הרב המקובל רבי שלום שרעבי זצ"ל, שבכל יום ויום היו אופים לו פת אחת, לקיים דברי הוזהר.

משולחנו של העורך

והוסיף, שלת"ח העוסק בתורה יש לו לקנות מראש הרבה, שכך אינו מתבל מלימודו בכל פעם לצאת לשוק, וגם לא תמיד מוצא את מה שמבקש, וע"י שיקנה מראש יוכל ללמוד יותר בשקט ולנצל את זמנו, ו'אדברה מצוה איכא... והוא ברור'. והוכיח כן מכמה דוכתי (בכמות לה: אמר רבא לרבנן, במטותא מניינו לא תתחו קמאי וכו', ועוד), ע"ש עוד בהמשך התשובה באורך.

אמנם, בשולחן הטהור (קאמרנא, שם ספ"ד ז) כתב שאין הקפידא של הוזהר אלא בתבשילים שהם עיקר הסעודה, אך פת מותר לאפות לכמה ימים. ע"כ. וגם לדברי מיושבת הסתירה בין הסוגיות. והגאון רבי שמואל הלוי ואזנר זצ"ל בשו"ת שבת הלוי (ח"ד, או"ח ס"א) כתב, שהגמ' בסוטה עוסקת במי שאין בידו לעשות פעולה ונופל למחשבת יאוש ואומר מה אוכל למחר, ואינו בטוח כל הצורך בקב"ה שלא יעזוב חסידיו, אבל אם יש בידו לעשות ומכין מזונו לכמה ימים כדי שלא יהיה טרוד, אין בזה חסרון באמונה.

והעיר השבט הלוי, שבגמ' ביומא (דף עו.) מובא מפני מה לא ירד להם מן לישראל בכל יום ויום ולא פעם אחת בשנה, כדי שיהיו ישראל מכוונים ליבן לאביהן שבשמים ומתפללים על מזונותיהם; מוכח, שרצון ה' שעניניהם של ישראל יהיו נשאות אליו בכל יום. וענין, ובספר דברי תורה (לגה"ק ממנוקאטש זיע"א, מהדו"ב אות סט) הביא דברי הוזהר הקד', וכתב 'לא שמעתי מעולם מי שמחמיר בזה לא לבשל מיום אחד לחברו'. ובערוך השולחן (שם, ב) כתב ש'אין נזהרין בענין זה'. ובשם מרן הגרא"ל שטיינמן זצ"ל הביאו, שאם מבשל מיום אחד לחברו, כדי לחסוך בטרחה, אין בזה קפידא, ודברי הוזהר אמורים רק בחסרון אמונה.

ובוזהר חי (לגה"ק מקאמרנא זיע"א, על הוזהר, יעל הוזהר, לו מהתבשיל מותר לו לאוכלו למחר ואסור לו לזרוק משום 'בל תשחית', ואין הכוונה אלא שלכתחילה לא יבשל עבור ב' ימים. ובשו"ת משיב הלכה (ח"ב, סי' מו) כתב, שלכל צורך מצוה, אין קפידא להכין מיום אחד לחברו. וע"ע בשו"ת משנה הלכות (ח"א, סי' לד) שהאריך בדברי המג"א הנ"ל, ובספר דף על הדף (סוטה שם).

נמצא בבידוד? זה הזמן ללמוד בבית!
 ש"ס, טור שו"ע, רמב"ם וכו' - במחירים הזולים בארץ (לטיסם בלבד). מתחרה בכל הצעות מחיר. משלוחים לכל הארץ.
052-7176882

לעילוי נשמת דינאל הכמת בן דוד, אליהו בן חנה יונה, הרה"צ אליעזר בן מנוור זצוק"ל, שושנה פורן בת טאוס, יעל בת רבקה, חנה יונה בת רומיה, פרבין נמכי בת עוסניגאן, שולמית חווה בת הר"ר רפאל ז"ל, שושנה רוז בת שלום, זני בן מררי.
לזיווג הגון שרה בת אילה, רבקה בת דבורה
לרפואת איחמה שירה בן עדיה, ראוון בן שרה, הראל עמישי בן אורה, אביגיל, נסים בן חיים, מוניה בת פרבין נמכי, אביעד מאיר, יהודה בן עדיה, אברהם בן מנחם.
העלון מוקדש להצלת בוגרי"י יש בן אילה, רחמים בן מוניה, יעין וליך בני מרים, משפ' מנצור וכל התורמים והמסייעים בהפצה, יהודה בן מרגו, משפ' מאיר, אליהו בן אילה, אלעזר רפאל בן ברכה בכל הענינים.